

9

Když Marta Kristine nastupovala s dcerou do člunu, radostně se smála:

„Teď s tebou už budu, Hansi, do konce života!“ řekla mu.
„A za měsíc se narodí naše dítě!“

„A mně jsou tři roky!“ hlásila se o pozornost Ingeborg.

Když ale vystoupili na břeh, Ingeborg s nimi do výminku nechtěla, vrátila se k dědečkovi a babičce.

Dívali se za děvčátkem, které srdnatě kráčelo podél břehu do babiččiny a dědečkovy chalupy. Hans se na Stinu podíval zvláštním pohledem, který u něj ještě nikdy neviděla.

„Nic netrvá věčně,“ řekl tehdy. „Všechno se mění. Život je krátký a křehký, a tak si musíme chvíli, kdy jsme spolu, vážit, vždyť jsou to nejcennější, co máme.“

„A narodí se naše dítě a všechno bude dobré,“ dodala.

„Všechno dobré nebude, ale něčeho dobrého se jistě nadát můžeme,“ řekl Hans.

Doma se Stina hned po příjezdu pustila do vaření, protože mu chtěla něco uvařit a použít to koření, které se naučila dávat do jídla na faře na Veøy a teď si ho nakoupila v Molde.

„Naše dítě je ještě v rukou Božích,“ poznamenal Hans.
„Ještě k nám nepřišlo.“

Stina se jen smála, však ona to zvládne.

Vyvětrala všechno ložní prádlo a vydrhla podlahy, protože nezastávala názor, že těhotná žena má sedět a nic nedělat. Pro ni i pro dítě je nejlepší, když je matka v pohybu. Chodila do lesa, pomáhala vybírat brambory na poli, osadili ho na jaře a bylo největší v okolí, ale když se po dvou týdnech doma jednou ráno probudila, necítila se dobře, a nebylo to kvůli porodním bolestem.

Nejdřív se snažila dělat jakoby nic. Neřekla nic Hansovi o zimnici, o studeném potu, co se z ní lije, o tepající bolesti

hlavy, jakou ještě nikdy nezažila, o horečce a bolesti ve všech kloubech a údech. Dostala průjem, neudržela jídlo, ani do sebe žádné nedostala, takže zeslábla. Po čtyřech dnech se přidal silný kašel a pátý den kašlala krev.

Hans už dlouho pozoroval, že se něco děje, to teď pochopila. Požádala ho, aby jel do Molde pro nového krajského lékaře.

„Chci být tady s tebou,“ řekl Hans.

„Ne, musíš jet pro doktora!“

„V kostele jsme přece slíbili, že budeme spolu v dobrém i zlém.“

„Dovez doktora, Hansi, jinak hrozí, že mě ztratíš. Myslí, že je to nervová horečka.“

Vyděsil se. Vzal s sebou jednoho Olova čeledína a hned se dali na cestu.

Stina brzy pochopila, že je tak nemocná, že nemůže zůstat sama. Odešla k rodičům. Doklopýtala tam těžce a plná strachu. Hned si musela lehnout.

Ve Státním archivu v Trondheimu jsou uloženy dokumenty, které svědčí o tom, co se stalo. Doktor Saabye Mürer dorazil do Molde z východního Norska a hned den nato přijel s Hansem na Olův dvůr, kde se dozvěděli, že Marta Kristine je u rodičů. Šli tam. Lékař nařídil Hansovi, aby zůstal venku. Hans naléhal, že chce ženu vidět, ale lékař byl rozumný muž:

„Počkáte tady, dokud vám neřeknu!“

Pak šel dovnitř. O pět minut později vyšel ven a oznámil:

„Nikdo se nesmí přibližovat. Je to tyfus! Nikdo nesmí dovnitř ani ven z tohoto domu!“

„Přežije?“

„To nevím. Udělám, co bude v mých silách.“

Hans odešel domů do výminku, nemohl spát a nedokázal nic dělat.

Nervová neboli tyfová horečka, jak se jí později říkalo, je nemoc přenášená výkaly nebo pitím znečištěné vody, což se